

— Като не щешъ, ти знаешъ, — поразсърди се Галунка и си отиде.

Следъ малко, като дойде да прибира софрата, тя завари Аго на сжщото мѣсто.

— Аго, ти не си ялъ, — каза тя. Ще ти оставя хлѣба ей-тука — тя сложи половиния хлѣбъ въ тѣсното прозорче на дама. — Че като огладнѣшъ, да си го изядешъ.

— Не ща хлѣбъ азъ, — завика Аго и стана. — Намѣрете си слуги да ви работятъ... Гладни да ви работятъ... Азъ си отивамъ. Азъ ще намѣря други. Все сирене, сирене... — Отъ ядъ Аго сякашъ не говорѣше, а рѣмжеше. Като размахваше ржце, сърдитъ, почервенѣлъ, той пое направо изъ полето, безъ да се знае кжде отива. Двата селяни тъкмо сега си отиваха. Тѣ се поспрѣха, като се усмихваха на сърдната на Аго.

— Сбогомъ, Панко, остани си съ здраве! — извикаха тѣ. — Сбогомъ, много здраве! — сжщо тѣй високо имъ отвърна Панко. Селянитѣ закрачиха изъ пжтя. Тѣ отиваха въ една посока, Аго — къмъ друга.

Галунка въздѣхна, каточе ѝ олекна. За Аго тя не искаше да мисли, радваше се, че си отиватъ тия непознати хора. Особено тоя, по-стария, съ разсѣчената вежда, какъвъ страшенъ! Галунка се върна въ кжщи и понадигна капака на сандѣка, за да види дали е заключенъ. Откато взеха да продаватъ храна